

а ми — немов сполохані птахи
що залетіли в казку заборонену
де ми ? куди нам далі ?
ніде сховатись від грози що нависає
ніде від себе приховатися
бо в самій вже душі так вузько стало
в безжаліснім обряді пристрасти
ми подолали мимоволі один одного
і до найменшої клітини совісти оголені
так залишилися у центрі вже не казки
а обопільної самотності
здається що і виходу можливого
для жодного із нас немає звідси
ми прилягли стурбовані зате довірливі
на дні цієї казки (хто сюди нас скерував ?)
і від віків ми начеб вижидаємо
годину вирію
дарма ж
бо прикула нас до землі
назавжди атрофія
останнього ще ледь рухомого крила

Збірка « [Щодень щокрок](#) ».